

Søster Georgia.

Klosterets Luft er ren og sval,
 den minder om Himmerigs Højtidsfal;
 i Klosteret aander man roligt og let —
 og jeg er saa gammel, og jeg er saa træt.

Klosterets Kirke er lys og stor,
 og sjunger jeg med i Nonnernes Kor,
 er Røsten end gammel, jeg selv kun svag,
 jeg priser dog Herren med Velbehag.

Men kaster jeg Blikket i Kirken ned,
 mens jeg tvæder om Gud og hans Herlighed,
 da ser jeg med Undren den brogede Flok,
 som aldrig af Verdens Glimmer faar nok.

Klosterets Celle er mørk og trang,
 ude er Sol paa Eng og Vang,
 men her er Fred, her finde vi Trøst,
 her læges hver Sjælens Vunde og Brøst.

Jeg knæler paa Gulvets tavlede Grund,
 min Lovsang stiger af Hjertets Bund.
 I Klosteret aander man roligt og let —
 og jeg er saa gammel, og jeg er saa træt.

Søster Martha.

Klosterets Celle er mørk og trang,
 ude er Sol paa Eng og Vang,
 Klosterets Luft er klam og tung —
 og jeg er saa ung, aa, endnu saa ung!

Klosterets Kirke er lys og stor,
 og sjunger jeg med i Nonnernes Kor,
 da aander jeg frit for en liden Stund,
 min Lovsang stiger fra Hjertets Bund.